

[Statsministeren.]

og saglige belysning af et vigtigt emne, der har fundet sted her i dag, har kunnet sætte tanker i gang hos de direkte involverede, ansvarlige og forhandlende parter.

Jeg skal ikke føje meget til. Jeg synes, det er meget vigtigt, at vi her i dag har fået understreget, hvordan nye metoder i byggeriet og tilvanding af ny arbejdskraft til byggeriet sammenlagt kan medføre, at vi kan bygge mere og dermed forfølge det formål, som regeringen stadig — og vellykket — forsøger at forfølge, nemlig at øge boligbyggeriet. Jeg tror, at det er vigtigt, at man ikke blot bygger mere, men at man også lægger vægt på, hvad der bygges, samt at man bestræber sig på at bygge så billigt som muligt.

Dernæst vil jeg sige, at jeg tror, det er uhyre vigtigt, at uddannelsesproblemerne er blevet så kraftigt understreget. Der bør i stigende grad være muligheder for at uddanne de unge — og også dem, der ikke er helt unge mere, og de ufaglærte. Jeg tror, at begrebet ufaglærte efterhånden vil blive et forældet begreb. Alle vil og bør have en uddannelse ud over deres skolegang, og efter det bør vor udvikling også indrettes.

Det ærede medlem hr. Aage Fogh var inde på nogle problemer vedrørende fremmed arbejdskraft. Lige så lidt som det ærede medlem stillede krav om noget svar her på stedet, skal jeg forsøge at give et sådant. Men det er jo ganske interessant at iagttage, at Danmark, der i de år, hvor vi havde en alt for stor arbejdsløshed, havde en årlig udvandring, nu ikke har udvandring mere — jeg har ikke haft lejlighed til at gennemgå statistikken — men jeg tror næsten, at vi i hvert fald for adskillige års vedkommende tværtimod har haft en nettoindvandring, og allerede det belyser jo nogle af de problemer, det ærede medlem strejfede. Indstillingen til hele dette problem vil vel i øvrigt være meget stærkt afhængig af, i hvilken grad den fulde beskæftigelse, i hvilken grad arbejdsløshedens afskaffelse i den danske befolkning bliver opfattet som noget varigt, som noget blivende.

Ordføreren for forespørgerne (Axel Kristensen): Må jeg først sige til det ærede medlem hr. Rimstad, der erklærede, at han

fandt tidspunktet uheldigt under hensyn til, at der skal være valg, at dette er et led i det spørgsmål, vi har rejst, et led i en række af de standpunkter, som vi har ønsket at klarlægge til belysning af boligproblemerne. Det er planlægning — gennem de spørgsmål, vi har stillet til boligministeren for at skaffe et materiale til at bedømme boligsituationen — det er en sammenhængende politik, vi gør os til talsmænd for. Det er ikke noget nyt standpunkt, for som den højtærede statsminister sagde, fremsatte vi — jeg kan ikke huske, om det var i 1955 eller deromkring... (*Statsministeren* [J. O. Krag]: 1953!) ... Var det lige efter...? Nå, det er det samme ... (*Statsministeren* [J. O. Krag]: Det var den 13. november 1953!) ... Undskyld, jeg kunne ikke huske årstallet. (*Udenrigsministeren* [Per Hækkerup]: Det havde været rart at have haft det et halvt år før!)... Nej, det havde det ikke været, for det er nødvendigt at fremsætte de synspunkter, man har, inden en overenskomstforhandling, ellers er der jo ingen mening i det; det er jo det, der gør, at tidspunktet måtte være nu.

Jeg synes ikke, at den højtærede statsminister gik meget ind i realiteterne. Det var lidt almindeligt, det, der blev sagt. Men det er måske også nødvendigt for at slippe fri for at erkende, at vi jo faktisk sagligt set har ret i, at her er et meget stort spørgsmål, der skal løses. Så kan man altså mene, at det løses bedst ved, at man ikke blander sig i det; det tror jeg ikke er rigtigt. Den højtærede statsminister spurgte, om vi ville fremsætte lovforslag. Det har vi valgt i denne situation ikke at gøre; der er jo en forskel på 1953 og nu. Det ærede medlem hr. Hans Rasmussen har jo ret, når han siger, at der er sket en udvikling; men jeg vil have lov at pege på, at kravet om, at dette spørgsmål skal løses, faktisk er stærkere med fuld beskæftigelse end uden, for når der er mange arbejdsløse, kan man altid få arbejdskraft til det arbejde, der skal udføres. Når vi fremsatte lovforslag dengang, var det alene, fordi der var bestemte områder, hvor arbejdskraften ikke blev udnyttet, som den burde. Nu er det et langt mere generelt problem at få anvendt den danske arbejdskraft bedst muligt; det er mere nødvendigt med fuld beskæftigelse end uden en sådan, og det er også meget